

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

55. An sit danda absolutio ei, qui nutibus tantum quærit à Confessario
absolutionem? Et an moribundus, qui non valet nisi per signa contritionis
sua peccata confiteri, lucretur lubilæum, quia hæc est ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. LIV.

De absolutione Sacramentali largienda moribundo. Ex part. 3. tract. 3.

Prologus ante Resolutionem primam dicti Tractatus.

§. 1. **D**ifficilis est in praxi sapius occurrens illa quæstio; ideo pro ejus explicatione exacta quinque casus confidero. Primò, quando moribundus nequit loqui, sed præsentem Sacerdote nutibus absolutionem ab illo querit. Secundò, quando præsentem eodem Sacerdote, signa tantum exhibet contritionis, v. g. percutiendo pectus, levando oculos ad caelum cum suspiriis, &c. Tertio, quando absente Sacerdote querit voce, vel nutibus confessionem, vel exhibet tantum signa contritionis, & illo adventante astantes testantur de hoc. Quarto, quando testis absens ab infirmo, ut v. g. ante domum in platea, supradicta signa, & petitionem confessionis Confessario manifestat; & tandem. Quintò, quando infirmus sensibus delitutus, nihil petit, vel nutibus significavit, sed Sacerdos invenit eum morti proximum: de his igitur casibus seorsim ad majorem difficultatis elucidationem agemus; ideo quæro primò.

RESOL. LV.

Sup. prima diff. huius tituli late in tom. 4. tr. 3. Ref. 155. à principio usque ad §. ult. & signa-ter à lin. 3. & lege etiam hic supra doctrinam Refol. 17. §. Idem à lin. 2. & Ref. 19. §. Aliquit, & in to. 3. tr. 1. Ref. 3. recitatur in ejus §. Quarto possit, & vide Ref. nec seq.

An sit danda absolutio ei, qui nutibus tantum querit à Confessario absolutionem?

Et an moribundus, qui non valet nisi per signa contritionis sua peccata confiteri, lucratur Jubilæum, quia hæc est vera confessio Sacramentalis? Ex p. 3. tract. 3. Ref. 1.

§. 1. **N**egativè respondent ferè omnes Thomista recentiores, viri quidem docti, ut Sotus in dist. 18. q. 2. art. 6. ad 1. Canus relect. de pæn. p. 1. §. ut inherendo. Lopez in instrum. p. 1. c. 18. Conradus in respons. cas. conf. p. 1. q. 10. Medina in sum. p. 2. c. 8. & 19. reg. 6. Nugnus, Alvarez, Coquetius, Avila ubi infra in ref. 3. hanc sententiam docent etiam Grafius p. 1. lib. 1. c. 36. o. 25. Pedraza in sum. c. 7. Angles in 4. p. 1. de Confessione, art. 2. diff. 10. Abulensis in Auth. q. 79. Navarrus in man. c. 26. n. 7. cum aliis. Et ratio est primò, quia per talem confessionem non datur notitia Confessori, quam antea non haberet; & ideo colligit Tridentinum sess. 14. c. 5. confessionem in genere non sufficere. Secundò, quia per illam confessionem nihil proponitur absolvendum, cum actiones debeant esse circa particularia; & cum confessio sit actus judicialis, debet ex consequenti versari circa aliquod particulare. Tertio, quia vel remittuntur omnia peccata directè, & hoc non; quia cum non fiat confessio omnium, non possunt remitti directè; illa enim hoc modo remittuntur, quæ clavibus subiciuntur; vel solùm directè peccatum in communi, & hoc non potest, quia peccatum in communi non est remissibile. Quarto, non sufficit voluntas confitendi absque actuali confessione, ut quis à peccatis absolvatur; sicut non sufficit voluntas habendi verum dolorem, sed requiritur ut referatur ipsa confessio, & actualis dolor. Sed in casu proposito solùm datur voluntas confitendi, ut patet. Ergo non erit adhibenda absolutio.

2. At his non obstantibus contrariam sententiam tenendam esse puto; quam tenebat Regius in ref. cas. 39. n. 4. Alphonsus de Leone in tr. de officio Confessarii. tom. 1. recollect. 6. n. 121. Pharaonius de Sacram. Pæn. tr. 1. sess. 16. cas. 15. Thomas à Jesu in Tribun. conf. c. 11. §. 16. Ragucius in Lucerna Pa-

roch. tr. de absolut. q. 97. Yribarne in 4. tom. 2. dist. 18. q. unic. disp. 16. sect. 5. concl. ult. Corduba lib. 5. de Indulg. q. 39. Suarez tom. 4. disp. 23. sect. 1. n. 5. Salas in p. 2. tr. 8. disp. unic. sect. 5. n. 56. Turrianus de pæn. q. 9. art. 2. disp. 30. dub. 1. Megala in 1. p. lib. 1. c. 11. n. 8. Pitigianus in 4. sent. tom. 2. disp. 17. q. unic. art. 8. concl. 4. Ruardus tom. 1. contra Lutherum, art. 5. post initium. Henriquez lib. 6. c. 10. n. 7. Coninch de Sacram. disp. 7. dub. 10. n. 16. Reginaldus de prudent. confess. c. 21. p. 2. n. 91. Fernandez in instrum. docum. 4. n. 32. & à fortiori omnes Doctores citandi in quarta resolutione pro secunda opinione.

3. Et ratio est, quia ex Christi institutione confessio sacramentalis debet esse integra, & tamen necessitas facere potest, ut confessio mutilata sufficiens sit ad obtinendam sacramentalem absolutionem; igitur necessitatem similiter facere posse dicendum est, ut ad eandem obtinendam confessio fieri in genere de propriis peccatis, quando ad speciem, & numerum descendit non potest. Et confirmatur, quia si quis recorderetur se peccasse mortaliter, & oblitus est cujus speciei fuerit illud peccatum, potest, & debet confiteri se peccatum mortale admisisse, cujus nequit in particulari meminisse; igitur in casu proposito penitens dat veram materiam, scilicet, veram sui ipsius accusationem cum ostensione doloris, quantum hic, & nunc dare potest, ex qua Sacerdos in hoc foro cognoscit penitentem peccasse, & eum de hoc dolore, & consequenter cognoscit statum penitentis, quantum hic, & nunc cognosci potest; quæ omnia absolute sufficiunt, ut sacramentaliter absolvi possit; nam Deus à nobis non requirit aliam confessionem, quam quæ nobis hic & nunc possibilis est, & ideo hanc sententiam determinant Canones, & Rituale Romanum Patuli V. jussu editum, ut in sequenti resolutione videbimus.

4. Restat modò respondere ad argumenta superioris adducta. Itaque ad primum dico in casu proposito dari notitiam sacramentalem imperfectam quidem, & quæ nulla aestimaretur, si voluntariè omittetur, quomodo loquutum est Concilium Tridentinum. sed quia aliter fieri non potest, satis est. Ad secundum proponitur absolvenda offensio divina, ut talis est, & materia proxima est confessio illa particularis, & effectus absolutionis versatur circa personam particularem. Ad tertium, remittitur directè offensio divina, indirectè singula peccata secundum proprias species, quæ remanent subicienda clavibus, quod etiam dicendum est in casu oblivionis speciei peccati. Et tandem ad quartum respondeo, hic non dari voluntatè confitendi solùm, sed, ut dictum est, datur materia certa peccatorum, saltem in communi, fundata in voluntate, quam penitens manifestavit Confessario confessionem, & absolutionem nutibus postulando. Sed pro coronide hujus resolutionis, notandum est hic obiter, & curiosè, moribundum, qui non valet, nisi per signa contritionis, sua peccata confiteri, lucrari Jubilæum, quia hæc est vera confessio sacramentalis, & ita adversus Graffum in appen. lib. 2. c. 5. n. 11. docet novissimè Bartholomæus à S. Fausto in tr. de Jubilæo, lib. 4. g. 4. Verum ad explicationem secundi casus deveniamus.

RESOL. LVI.

An moribundus, qui non audit, neque loqui potest, sed tantum pectus suum pulsat, suspirans in caelum oculos rollit, vel respicit aliquam imaginem; hoc videns Sacerdote, vel aliis testificantibus, sit absolvendus?

Et an sit absolvendus Sacerdos, qui inchoata Missa, &